

Αίτηση αναίρεσης της Philip Morris International, Inc. κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 απόφασης του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-146/03 P)

(2003/C 146/45)

Η Philip Morris International, Inc., εκπροσωπούμενη από τους E. Morgan de Rivery F. και Marchini Camia, δικηγόρους, άσκησε στις 31 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναίρεσης κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 απόφασης του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

Η αναρροσειουσα ζητει από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει την από 15 Ιανουαρίου 2003 απόφαση του Πρωτοδικείου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00 (1), T-379/00 (2), T-380/00 (2), T-260/01 (3) και T-272/01 (4), και
- να κρίνει οριστικά το ζήτημα του παραδεκτού, σύμφωνα με το άρθρο 61 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, κρίνοντας τις προσφυγές περι ακυρώσεως της αναρροσειουσας παραδεκτές και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει επί της ουσίας, ή
- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει το παραδεκτό και στη συνέχεια και/ή ταυτοχρόνως την ουσία της υποθέσεως, και
- να υποχρεώσει την Επιτροπή στα έξοδα της αναρροσειουσας στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναρροσειουσα προβάλλει ότι με την αναρροσειβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο υπέπεσε στις ακόλουθες νομικές πλάνες:

- 1) Το Πρωτοδικείο παραγνώρισε την έννοια της προσβλητής πράξεως υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ:
 - κρίνοντας ότι η κίνηση διαδικασίας βάσει των προσβαλλομένων πράξεων είναι συγκρίσιμη με την κίνηση διαδικασίας υπό την έννοια του άρθρου 226 ΕΚ·
 - κρίνοντας ότι η έλλειψη αρμοδιότητας για την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων και η εν συνεχεία θέσπιση και άσκηση μιας τέτοιας αρμοδιότητας δεν μετεβάλλουν τη νομική κατάσταση των διαδικών εν προκειμένω·
 - παραλείποντας να αναγνωρίσει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δημιουργούν έννομα αποτελέσματα από μόνο το γεγονός ότι στερήσαν την αναρροσειουσα ορισμένης δικαστικής προστασίας και ορισμένων πλεονεκτημάτων εντός της κοινοτικής έννομης τάξης·
 - κρίνοντας ότι η υπόθεση C-345/00 P, FNAB, έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση·
 - παραλείποντας να αναγνωρίσει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις μπορούν να επανεξεταστούν δικαστικώς εφόσον είναι προδήλως παράνομες· και τέλος
 - ως πρώτη εναλλακτική, εάν η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι ορθή (quod non) ως προς το ότι μόνον η απόφαση του District Court of the Eastern District of New York των Ηνωμένων Πολιτειών παράγει έννομα αποτελέσματα, τότε το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, παρά τις περιστάσεις εν προκειμένω, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να επανεξεταστούν υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ·
 - ως δεύτερη εναλλακτική, εάν η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι ορθή (quod non) ως προς το ότι δεν είναι δυνατό να επανεξεταστεί χωριστά μια απόφαση περι ασκήσεως αγωγής, έπρεπε να είχε επιφυλαχθεί να αποφανθεί με την απόφαση επί της ουσίας.
- 2) Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε αντίφαση όσον αφορά ένα ουσιώδες σημείο.
- 3) Το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 292 ΕΚ.

4) Το Πρωτοδικείο παρέβη το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

(¹) ΕΕ C 79 της 10ης Μαρτίου 2001, σ. 23.

(²) ΕΕ C 79 της 10ης Μαρτίου 2001, σ. 24.

(³) ΕΕ C 3 της 5ης Ιανουαρίου 2002, σ. 39.

(⁴) ΕΕ C 3 της 5ης Ιανουαρίου 2002, σ. 45.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht München — τμήματα αστικών υποθέσεων του Augsburg — με διάταξη της 27ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG κατά Portbridge Transport International B.V.

(Υπόθεση C-148/03)

(2003/C 146/46)

Με διάταξη της 27ης Μαρτίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Μαρτίου 2003, το Oberlandesgericht München — τμήματα αστικών υποθέσεων του Augsburg-, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG και Portbridge Transport International B.V. που εκκρεμεί ενώπιόν του, υποβάλλει στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της σύμβασης για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), το ακόλουθο ερώτημα προς έκδοση προδικαστικής απόφασης:

Υπερισχούν των γενικών διατάξεων περί διεθνούς δικαιοδοσίας της Σύμβασης των Βρυξελλών οι περί δικαιοδοσίας διατάξεις που περιέχονται σε άλλες συμβάσεις, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία ο εναγόμενος, ο οποίος κατοικεί στο έδαφος κράτους που έχει προσχωρήσει στη Σύμβαση των Βρυξελλών, ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους, αλλά δεν παρίσταται κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου αυτού;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg με απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Caisse nationale des prestations familiales κατά Ursula Weide, συζύγου Schwarz

(Υπόθεση C-153/03)

(2003/C 146/47)

Με απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Απριλίου 2003, το Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Caisse nationale

des prestations familiales και Ursula Weide, συζύγου Schwarz, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχει το άρθρο 76 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας(¹) την έννοια ότι καλύπτει μόνον την περίπτωση κατά την οποία ο διακινούμενος εργαζόμενος δικαιούται οικογενειακές παροχές δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους απασχολήσεως και της νομοθεσίας του κράτους κατοικίας των μελών της οικογένειάς του;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ανωτέρω ερώτημα: μπορούν οι οργανισμοί του κράτους απασχολήσεως να αναστείλουν το δικαίωμα λήψεως οικογενειακών παροχών, αν θεωρούν ότι η άρνηση χορηγήσεως των οικογενειακών παοχών στο κράτος κατοικίας δεν συνάδει προς το κοινοτικό δίκαιο;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: παρέχει το προαναφερθέν άρθρο 76 στο κράτος απασχολήσεως τη δυνατότητα εφαρμογής του κανόνα περί μη σωρευτικής χορηγήσεως των παροχών σε περίπτωση που ο/η σύζυγος του/της διακινούμενου/νης εργαζομένου/νης λαμβάνει ή δικαιούται, βάσει της νομοθεσίας του κράτους κατοικίας των μελών της οικογένειας, ίδιας φύσεως οικογενειακές παροχές;

(¹) όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-154/03)

(2003/C 146/48)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Karen Banks, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 3 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά της Ιρλανδικής Δημοκρατίας.